

Kniha Daniel – číslo päťdesiatpäť

Odhaľovanie prorockej tapisérie: Gabrielovo zjavenie Danielovi

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel prišiel k Danielovi po tom, čo porozumel sedemdesiatim rokom zajatia podľa proroctva Jeremiáša a Mojžišovej prísaha i kliatbe.

V prvom roku jeho kraľovania som ja, Daniel, z kníh porozumel počtu rokov, o ktorých zaznelo slovo Hospodinovo k prorokovi Jeremiášovi, že sa má dovŕšiť sedemdesiat rokov spustošenia Jeruzalema.... Áno, celý Izrael prestúpil tvoj zákon a odvrátil sa, aby nepočúval tvoj hlas; preto sa na nás vyliala kliatba i prísaha, ktorá je napísaná v zákone Mojžiša, služobníka Božieho, lebo sme zhrešili proti nemu. A potvrdil svoje slová, ktoré hovoril proti nám i proti našim sudcom, ktorí nás súdili, tým, že priviedol na nás veľké nešťastie; lebo pod celým nebom sa nestalo nič také, ako sa stalo nad Jeruzalemom. Ako je napísané v zákone Mojžišovom, prišlo na nás celé toto nešťastie; a predsa sme neprosili Hospodina, svojho Boha, aby sme sa odvrátili od svojich nepravostí a porozumeli tvojej pravde. Preto Hospodin bdel nad tým nešťastím a priviedol ho na nás; lebo Hospodin, náš Boh, je spravodlivý vo všetkých svojich skutkoch, ktoré činí, pretože sme nepočúvali jeho hlas. Daniel 9:2, 11–14.

Slovo, ktoré Daniel použil a ktoré sa prekladá ako „prísaha“, je to isté slovo, aké Mojžiš použil a ktoré sa v 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitole prekladá ako „sedemkrát“. Sestra Whiteová nás informuje, že v deviatej kapitole sa Daniel usiloval porozumieť vzťahu medzi Jeremiášovým obdobím sedemdesiatich rokov a obdobím dvetisícristo rokov. V ôsmej kapitole bolo Gabrielovi prikázané, aby dal Danielovi porozumieť videniu o dvetisícristo dňoch, a keď sa Gabriel v deviatej kapitole vracia, završuje svoje dielo tým, že Daniela upozorňuje, aby v mysli oddelil dve videnia, ktoré boli témou siedmej, ôsmej a aj deviatej kapitoly. Tieto dve videnia sú témou „rozmnoženia poznania“, ktoré bolo odpečatené v roku 1798.

Jeremiášových sedemdesiat rokov a Mojžišova „kliatba“ sú oboje symbolmi „sedemnásobku času“, ako ho predstavuje Mojžišova „prísaha“, ale Gabriel sa chystá predložiť rozčlenenie obdobia dvetisícristo rokov. Toto obdobie možno správne rozdeliť iba vtedy, keď je správne rozlíšený vzťah medzi videním („chazon“) pošliapania a videním („mareh“) zjavenia. Gabriel začal tým, že určil, že Židom bolo dané skúšobné obdobie štyristo deväťdesiatich rokov. Toto obdobie bolo totožné so štyristo deväťdesiatročným obdobím vzbury, ktoré spôsobilo sedemdesiat rokov zajatia.

Slovo „určené“ vo verši dvadsaťštyri sa vzťahuje na obdobie od vydania tretieho dekrétu v roku 457 pred Kr., až po ukameňovanie Štefana v roku 34 po Kr., no slovo „určené“ vo veršoch dvadsaťšesť a dvadsaťsedem označuje spustošujúce moci pohanstva a pápežstva.

A po šesťdesiatich dvoch týždňoch bude Mesiáš vytáť, ale nie pre seba; a ľud kniežaťa, ktoré príde, zničí mesto i svätyňu; a jeho koniec bude ako záplava, a až do konca vojny sú určené

spustošenia. A s mnohými upevní zmluvu na jeden týždeň; a uprostred týždňa spôsobí, že prestane obet' i obetný dar, a pre rozšírenie ohavností ju urobí pustou, až do dovŕšenia; a to, čo je určené, sa vyleje na spustošené. Daniel 9:26, 27.

Gabriel oznamuje Danielovi, že „po tom“, čo bude „Mesiáš“ „vyťatý“, „ľud kniežaťa, ktoré príde, zničí mesto i svätyňu“. Pohanský Rím zničil „mesto i svätyňu“ pri obliehaní, ktoré trvalo presne tri a pol roka, od roku 66 do roku 70 po Kr. Gabriel uvádza, že „koniec vojny“ bude „záplavou“ a že vojna bude pozostávať zo „spustošení“. Vojna, ktorá bola vykonaná proti Jeruzalemu a svätyni, bola pošliapaním, ktoré vykonali pohanstvo a pápežstvo. Pohanskou mocnosťou, ktorá mala na počiatku zničiť Jeruzalem, bol Babylon, ale pohanskou mocnosťou, ktorá ho mala zničiť po ukrižovaní Mesiáša, bol pohanský Rím. Vojna proti svätyni a zástupu však bola vykonaná dvoma pustošiacimi mocnosťami a druhou z týchto dvoch pustošiacich mocností v Písmach je pápežstvo.

Pápežstvo je mocou predstavovanou ako „záplavový bič“; je to moc vo štyridsiatom verši jedenástej kapitoly Daniela, ktorá „sa valí ako povodeň a prechádza ďalej“. Pošliapanie Jeruzalema, ktoré sa začalo Babylonom a pokračovalo železným národom, hovoriacim nezrozumiteľnou rečou, ako to Mojžiš predstavil v Deuteronomiu, bolo nasledované pápežstvom. Až do konca pošliapavania boli určené „spustošenia“. V dvadsiatom siedmom verši Kristus potvrdzuje zmluvu s mnohými na jeden týždeň. Uprostred toho týždňa mal pozemský obetný systém prestať, keď Kristus začal svoju veľkňazskú službu vo svätyni v nebi. Pre neposlušnosť Židov počas času milosti, ktorý im bol vymeraný, mala byť svätyňa i mesto opäť uvedené do spustošenia.

Verš hovorí: „A pre šírenie ohavností ju učiní spustošenou, až do dovŕšenia; a to, čo je určené, bude vyliate na spustošenú.“ Keď Židia napokon naplnili čašu svojho skúšobného času až po okraj, mesto a svätyňa mali zostať spustošené až do konca vojny. Pri „dovŕšení“ pošliapavania v roku 1798 bolo „určené“, že pápežstvo dostane smrteľnú ranu. Potom malo byť mesto i svätyňa obnovené a znovu vybudované, ako to predobrazne znázorňoval návrat Židov z doslovného Babylonu na základe troch dekrétov.

Až do dovŕšenia tej vojny mal byť Jeruzalem pošliapavaný pápežskou mocou. Prorocké obdobia, ktoré tvoria jednotlivé úseky v rámci dvetisícristo rokov, možno správne pochopiť len vtedy, keď sa vzťah videnia pošliapavania zo sedemdesiatich rokov chápe v spojitosti s videním obnovy svätyne a zástupu. Zavrhnúť videnie rozptýlenia Mojžišovho kliatobného výroku znamená zavrhnúť videnie zhromaždenia. Videnie sedemdesiatich rokov je videním rozptýlenia. Videnie dvetisícristo rokov je videním zhromaždenia. Videnie sedemdesiatich rokov je videním „chazon“ rozptýlenia a videnie dvetisícristo rokov je videním „mareh“ zhromaždenia.

Čo teda Boh spojil, človek nech nerozlučuje. Marek 10,9.

Tieto dve videnia boli prorocky spojené do jedného celku a odmietnuť jedno znamená odmietnuť obe. Táto skutočnosť ukazuje, že napriek tomu, že adventizmus tvrdí, že zastáva proroctvo o dvetisícristo rokoch, odmietol ústredný pilier adventizmu, práve tak isto, ako v roku 1863 odmietol „sedem časov“. Nevyznávali azda Židia, že zachovávajú Boží zákon? Nevyznával azda staroveký Izrael, že očakáva Mesiáša? Vyznanie nemá nijaký význam, ak nezastáva Slovo Božie.

Milleriti napokon určili 22. október 1844 ako ukončenie obdobia dvetisícristo dní, no ich porozumenie bolo obmedzené. Až po veľkom sklamaní prišlo svetlo o nebeskej svätyni a o Kristovom zjavení sa vo Svätyni svätých v ten deň. Až po tomto dátume uvideli posolstvo tretieho anjela a Boží zákon.

Pán zamýšľal rozhojniť prorocké svetlo spojené s dvetisícristo rokmi a v roku 1856 otvoril dvere ďalšiemu svetlu; v priebehu nasledujúcich siedmich rokov adventizmus tieto dvere zatvoril. Až po 11. septembri 2001 Pán opäť priviedol študentov proroctva k článkom Hirama Edsona a svetlo „sedemkrát“ sa znova začalo rozmáhať.

Keďže adventizmus odmietol vidieť súvislosť medzi proroctvom o dvetisíc tristo rokoch a proroctvom o dvetisíc päťsto dvadsiatich rokoch, dospel k chápaniu 22. októbra 1844 skresleným a neúplným spôsobom.

Keď S. S. Snow pevne stanovil dátum ukrižovania, bol určený dátum 22. októbra 1844.

Preto vedz a rozumej: od vyjdenia príkazu obnoviť a vybudovať Jeruzalem až po Mesiáša, Knieža, uplynie sedem týždňov a šesťdesiatdva týždňov; námestie bude znovu vystavané i hradba, a to v časoch súženia. A po šesťdesiatich dvoch týždňoch bude Mesiáš vytatý, ale nie pre seba; a ľud kniežaťa, ktoré príde, zničí mesto i svätýňu; a jeho koniec bude ako povodeň, a až do konca vojny sú určené spustošenia. A s mnohými upevní zmluvu na jeden týždeň; a v polovici týždňa spôsobí, že prestane obeť i obetný dar, a pre rozšírenie ohavností ho učiní pustým, až dokiaľ sa nedovŕši určené, a to, čo je určené, bude vyliate na spustošené. Daniel 9:25–27.

Milleriti rozpoznali správny dátum ukrižovania a následne bol určený koniec obdobia dvetisícristo rokov. Bolo tiež rozpoznané „vytatie Mesiáša“, „v polovici týždňa“, v ktorom Kristus potvrdil „zmluvu“ v dôsledku toho, že Židia naplnili čas svojho skúšobného času až po okraj, ako to predstavuje „rozšírenie ohavností“. Kríž sa stal historickým medzníkom, ktorý bol nevyhnutný pri rozpoznaní posolstva Polnočného volania.

Napriek svetlu obsiahnutému vo veršoch, ktoré vyvolali taký mocný prejav Božej moci, mileriti nikdy nedospeli k porozumeniu tých veršov, ktoré bolo znázornené Danielovou túžbou pochopiť vzťah medzi dvoma videniami. Týždeň, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu, bol rozdelený na dve obdobia, ktoré sestra Whiteová neskôr označila za predstavujúce Kristovu osobnú službu trvajúcu tri a pol roka, po ktorej nasledovala jeho služba, ako ju predstavovali učenici. Videli, že historický medzník kríža sa stal kotvou na určenie dátumu 22. októbra 1844, ale nevideli, že zároveň predstavoval stred dvoch totožných období po tri a pol roka, a tým predstavoval „sedem časov“, ktoré Boh prostredníctvom Mojžiša nazval „spor svojej zmluvy“.

A i ja budem kráčať proti vám a budem vás ešte sedemnásobne trestať za vaše hriechy. A priviediem na vás meč, ktorý vykoná pomstu za moju zmluvu; a keď sa zhromaždíte vo svojich mestách, pošlem medzi vás mor, a budete vydaní do ruky nepriateľa. Levitikus 26:24, 25.

Keď Kristus potvrdzoval zmluvu s mnohými, bola to zmluva, pre ktorú viedol spor s neposlušnými Židmi. „Spor o jeho zmluvu“ sa začal v roku 723 pred Kr., keď Asýřania odvedli severné

kráľovstvo do zajatia, a potom po tisíc dvesto šesťdesiat prorockých dní pohanstvo pošliapavalo doslovný Izrael. Po tomto pošliapavaní nasledovalo ďalších tisíc dvesto šesťdesiat prorockých dní, počas ktorých pápežstvo pošliapavalo duchovný Izrael.

Prorocký týždeň, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu ako naplnenie videnia o dvetisíc tristo rokoch, predstavoval aj videnie o dvetisíc päťsto dvadsiatich rokoch. Milleriti rozpoznali z proroctva o dvetisíc tristo rokoch dostatok na to, aby správne ohlasovali posolstvo Polnočného volania, no rozhodli sa odmietnuť časť svetla, ktoré malo sprostredkovať Gabrielovo vysvetlenie v deviatej kapitole.

Gabriel poučil Daniela, aby správne rozlíšil (v mysli oddelil) dve videnia, predstavené ako „vec“ a „videnie“, a v naplnení tejto rady nám sestra Whiteová oznamuje, že práve toto bolo bremenom Danielovej mysle, keď sa usiloval pochopiť vzťah medzi sedemdesiatimi týždňami (symbolom „sedemnásobku času“) a dvetisíctristo rokmi.

Odmietnutie „sedemnásobných časov“ adventizmom ich postavilo do postavenia, v ktorom nemohli pochopiť, že prvé obdobie štyristo deväťdesiatich rokov, ktoré bolo oddelené od dvetisíc tristo rokov, predstavovalo vzburu zmluvy, ktorú Mojžiš označuje ako „spor jeho zmluvy“.

Bolo im tiež zabránené rozpoznať, že ukrižovanie uprostred týždňa urobilo viac než len to, že určilo dátum, lebo označilo samotné jadro Kristovho sporu s neposlušnosťou Izraela krvou zmluvy. Boli slepí voči skutočnosti, že krv, ktorá bola na kríži vyliata za mnohých a ktorá potvrdzovala jeho zmluvu, zároveň potvrdzovala aj zmluvu predloženú v Levitikus 25 a 26.

Staroveký Izrael vzal na seba zmluvu, pričom túto zmluvu vymedzil svojím vyhlásením: „že všetko, čo Pán povedal, budeme činiť“, úplne si neuvedomujúc, že zmluva, ktorú Kristus ponúkal, vyžadovala, aby jeho zákon bol vpísaný do srdca. Ich farizejská definícia podmienok zmluvy im zabránila porozumieť pravej zmluve a prijať ju.

Moderný Izrael definoval krv kríža uprostred týždňa v takých pojmoch, ktoré spôsobujú tú istú slepotu modernému Izraelu, aká spočívala na starovekom Izraeli, keď odmietli Mesiáša a vyhlásili, že nemajú iného kráľa, iba cisára.

Moderný Izrael je slepý voči skutočnosti, že dejiny, ktoré Gabriel načrtol Danielovi, zahŕňajú nielen potvrdenie zmluvy, ale aj rozptýlenie, ktoré prichádza na tých, ktorí túto zmluvu odmietajú, lebo verše označujú, že pohanský Rím (knieža, ktoré malo prísť) zničí mesto i svätyňu a že až do konca vojny (ktorá pošliapala svätyňu i zástup) boli určené „spustošenia“ v množnom čísle.

V dejinách, v ktorých Kristus preliat svoju krv, aby potvrdil zmluvu s mnohými, sú výslovne určené dve spustošujúce mocnosti pohanského a pápežského Ríma. Krv preliata na kríži je tým, čo Kristus prináša do nebeskej svätyne, a je symbolom Jeho diela predstaveného videním „mareh“ o dvetisíctristo rokoch. Tieto dejiny sú votkané do dejín videnia „chazon“ o dvetisícpäťsto dvadsiatich rokoch, ako ich predstavujú dve spustošujúce mocnosti, ktoré mali pošliapať svätyňu i zástup.

Pravdy, ktoré boli v Millerovom sne znázornené ako drahokamy, žiarili jasne ako slnko, no boli neúplné. V posledných dňoch, keď sa Polnočný výkrik zopakuje do posledného písmena, budú práve tie drahokamy vložené do novej, väčšej schránky „mužom s kefou na špinu“, a potom budú žiať desaťkrát jasnejšie než pôvodne. Stávajú sa skúškou záverečného posolstva Polnočného výkrik. Tieto drahokamy boli osobitne označené dvoma svedkami, o ktorých prorokoval Habakuk, ako tabule. Keď sa dve tabule priekopníckych máp z rokov 1843 a 1850 položia jedna na druhú „riadok na riadok“, Millerove drahokamy sú osobitne označené, a týmto spôsobom tieto drahokamy predstavujú posolstvo záverečného Polnočného výkrik.

Väčšina právd na oboch mapách znázorňuje proroctvá, ktoré sa naplnili pred rokom 1844, ako napríklad určenie šeliem zo siedmej a ôsmej kapitoly Daniela. Je tam zobrazená socha z druhej kapitoly Daniela. Je tam aj výklad o tom, či videnie ustanovuje Rím alebo Antiochos Epifanes. Je tam prvé sklamanie i čas meškania z Habakuka a desiatich panien. Je tam príchod tretieho anjela, ako aj nebeská svätyňa. Je tam „každodenná“ ako symbol pohanstva. A, prirodzene, sú tam aj tri beda islamu. Keď sa mapy spoja, predstavujú znázornenie „rozmnoženia poznania“, ku ktorému dochádza, keď Lev z kmeňa Júdovho odpečatuje prorockú pravdu.

Keď uzatvárame naše uvažovanie o videní rieky Ulaj ako symbole prorockého poznania, ktoré bolo odpečatené v čase konca v roku 1798 a ktoré vzrástlo tak, že vytvorilo klenoty v novej, väčšej schránke zo sna Williama Millera, znovu sa vrátíme k milleritickým pravdám, ktoré vo svojej histórii zostali neúplné. Niektoré zostali v neúplnom stave pre obdobie dejín, v ktorom milleriti žili, a iné zostali neúplné pre neposlušnosť tých, ktorí odmietli držať krok s postupujúcim svetlom tretieho anjela.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto veciach.

„Tí, ktorých Boh poslal s posolstvom, sú len ľudia; ale aký je charakter posolstva, ktoré nesú? Odvážite sa odvrátiť sa od varovaní alebo ich zľahčovať preto, že sa s vami Boh neradil o tom, čo by bolo vhodnejšie? Boh povoláva mužov, ktorí budú hovoriť, ktorí budú hlasno volať a nebudú šetriť. Boh povolal svojich poslov, aby konali jeho dielo pre tento čas. Niektorí sa odvrátili od posolstva Kristovej spravodlivosti, aby kritizovali tých mužov a ich nedokonalosti, pretože nehlásajú posolstvo pravdy so všetkou žiaducou gráciou a uhľadenosťou. Majú príliš veľa horlivosti, sú príliš úprimne zaujatí, hovoria s prílišnou rozhodnosťou, a tak je posolstvo, ktoré by mnohým unaveným a utláčaným dušiam prinieslo uzdravenie, život a potešenie, do istej miery vylučované; lebo práve do tej miery, do akej ľudia vplyvu zatvárajú vlastné srdcia a stavajú vlastnú vôľu proti tomu, čo Boh povedal, budú sa usilovať odňať lúč svetla tým, ktorí po svetle a oživujúcej moci túžili a modlili sa za ne. Kristus zaznamenal všetky tvrdé, pyšné, posmešné výroky vyslovené proti svojim služobníkom, akoby boli vyslovené proti nemu samému.“

„Posolstvo tretieho anjela nebude pochopené; svetlo, ktoré osvieti zem svojou slávou, bude tými, ktorí odmietajú kráčať v jeho postupujúcej sláve, nazvané falošným svetlom. Dielo, ktoré mohlo byť vykonané, zostane pre odporcov pravdy nevykonané pre ich neveru. Váš, ktorí odporujete svetlu pravdy, naliehavo prosíme, aby ste ustúpili z cesty Božiemu ľudu. Nech na nich žiari nebesami zoslané svetlo v jasných a stálych lúčoch. Boh vás, ku ktorým toto svetlo

prišlo, činí zodpovednými za to, ako ho používate. Tí, ktorí nechcú počuť, budú niest' zodpovednosť; lebo pravda im bola prinesená na dosah, ale oni pohrdli svojimi príležitosťami a výsadami. Božiemu ľudu boli poslané posolstvá nesúce božské poverovacie znaky; sláva, majestát, spravodlivosť Krista, plného dobroty a pravdy, boli predstavené; plnosť Božstva v Ježišovi Kristovi bola medzi nami predložená v kráse a ľúbeznosti, aby očarila všetkých, ktorých srdcia neboli uzavreté predsudkom. Vieme, že Boh medzi nami pôsobil. Videli sme duše obracať sa od hriechu k spravodlivosti. Videli sme vieru obnovenú v srdciach skrúsených. Máme byť ako tí malomocní, ktorí boli očistení, odišli svojou cestou a len jeden sa vrátil vzdáť slávu Bohu? Radšej hovorme o jeho добрote a chváľme Boha srdcom, perom i hlasom.“
Review and Herald, 27. mája 1890.